

er Forsørgerprincippet anerkendt, hvilket var en Betingelse fra Regeringens Side for at gaa ind paa Overenskomsten, men Reglerne herom er noget modificeret i Sammenligning med Regeringens oprindelige Lovforslag, idet der kun er to Satser, hvoraf den ene omfatter de gifte og saadanne ugifte Tjenestemænd, som er over 35 Aar, og som Staten ikke yder Ophold med fuld Forplejning. De beholder altsaa det samme Konjunkturtillæg som de gifte og dermed ligestillede, og de øvrige Tjenestemænd faar $\frac{2}{3}$ deraf. Ligeledes er der i Forslaget indsat en Bestemmelse om, at Finansministeren inden 1. Marts 1925 skal forelægge et Lovforslag om Revision af Loven.

Jeg skal hermed anbefale det foreliggende Lovforslag til velvillig Behandling og meget hurtigt Vedtagelse.

Ejsing: Naar der skal foretages Bsparelseser for at skaffe Balance, er det ikke saa sært, at Tjenestemandslønningerne er et af de første Steder, man kommer til at fæstne sig ved, da de andrager en meget stor Sum paa Budgetterne; hvor stor, ved jeg ikke rigtig, det opgøres noget forskelligt, fra 220 til 250 Mill. Kr. om Aaret. Og at man da ogsaa maa se paa Konjunkturtillæget, er ret lige til, for der staar i Loven om Konjunkturtillæget, at Bestemmelserne i dette Kapitel er gældende til den 31. Marts 1922. Altsaa: der maa gøres noget dér. Dette Tillæg kom i sin Tid ind i den oprindelige Lønningslov nærmest som et foreløbigt Tillæg, og det var egentlig Meningen, at det skulde have været ophævet i 1921, men det skete ikke. Der kom som bekendt en Nedsættelse paa en Trediedel. Nu foreslaas der en Nedsættelse, som det første Aar skulde andrage $3\frac{1}{2}$ Million og det næste Aar yderligere $7\frac{1}{2}$ Million. For Tiden er Konjunkturtillæget vistnok 35 Mill. Kr.

Der er givet adskillige Forklaringer paa dette Konjunkturtillæg. Snart er det blevet nævnt, at det var et Velstandstillæg, som skulde staa i Forhold til det almindelige Velstandsniveau ude i den almindelige Befolkning. Og at det almindelige Velstandsniveau for Tiden er stærkt paa Retur, derom synes alle at være enige. Man kunde derfor mene, at Tiden var inde til ogsaa at lade Konjunkturtillæget forsvinde. Formue- og Indkomstskatten synker og synker, det viser tydeligt nok, at det gaar nedad med den almindelige Velstand. Men ingen forlanger nu, at Konjunkturtillæget helt skulde forsvinde. Desuden er Tjenestemændene

noget tilbøjelige til at betragte det som en fast Del af Lønningen. Derfor har den teoretiske Forklaring af Konjunkturtillæget ikke faaet ret megen praktisk Betydning.

Jeg har aldrig holdt af dette Tillæg, har altid anset det for uheldigt, at vi havde det, nærmest fordi det var og vil blive ved at være en stadig Kilde til Uro og Gnidning mellem Tjenestemændene og Rigsdagen. Jeg skulde tro, at det Forslag, som den højtærede Finansminister først fremsatte, ifølge hvilket der indførtes en glidende Skala, vilde have været bedre, om end der vel skulde have været nedsat noget paa det Beløb, der var forlangt, de 11 Mill. Kr. Jeg tror ikke, det er heldigt med denne stadige Uro; der bør være et godt Forhold mellem Tjenestemændene og den almindelige Befolkning og mellem Tjenestemændene og Rigsdagen. Landet er ikke tjent med Uro og Misfornøjelse, og jeg beklager, at den Forstaaelse, Tjenestemændene viste, da den forrige Nedsættelse fandt Sted, og da de forskellige Ændringer i Tjenestetidsreglerne, 8 Timers Dagens praktiske Gennemførelse o. s. v., fandt Sted, ikke har været tilstrækkelig til at muliggøre en Overenskomst om dette Konjunkturtillægs Nedsættelse denne Gang. Den glidende Skala er i høj Grad ønsket af Tjenestemændene, men Forskellen mellem giftes og ugiftes Lønninger har de sat sig stærkt imod. Nu ser det nærmest ud til, at de opnaar netop det modsatte. Nu er det vel forstaaeligt og naturligt, at Tjenestemændene eller i alt Fald deres Ledere, som Stillingen var, under disse Forhandlinger ikke syntes, at de kunde gaa med til en Ordning, der nedsætter Lønnen endnu mere, end de selv havde tilbudt, men jeg anser det for meget beklageligt, at man ikke har opnaaet en Overenskomst.

Ser man paa det Lovforslag, der nu foreligger, maa man indrømme, at det gaar ud paa en lempelig Nedsættelse af Konjunkturtillæget. For en Mellemløn i Portørstillingen, hvor Lønnen gaar op til lidt over 3 000 Kr., bliver Nedsættelsen for i Aar 45 Kr. og for næste Aar godt og vel det dobbelte, 107 Kr.; det er en Nedsættelse paa $1\frac{1}{2}$ pCt. i Aar og $3\frac{1}{2}$ pCt. næste Aar. Vi ved, at den Overenskomst, der er afsluttet med Arbejderne, har ført til en Nedsættelse af 6 pCt., Tjenestemændene faar ikke ved Nedsættelsen af Konjunkturtillæget en nær saa stor Nedsættelse som Arbejderne. Jeg hører ikke til dem, der vil sige, at Tjenestemændene faar en for stor Løn — der er mange af dem, der ingenlunde har for stor Løn —, men jeg mener alligevel,